

Prelatovo pismo (januar 2009)

Začenja se novo leto in prelat Opus Dei vabi, naj se soočimo s tem letom tako, da premišljujemo o čudovitem dejstvu, da smo božji otroci. Sveti Duh nam bo pomagal, da uživamo to ljubezen.

14. Jan. 2009

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V dneh božičnega časa se naš pogled obrača tudi k Devici Mariji,

popolnoma zaposleni s skrbjo za svojega pravkar rojenega Sina. S kolikšno ljubeznijo ga je vzela v naročje v Betlehemu in skrbela zanj v vsakem trenutku! Kasneje, v letih v Nazaretu, je iskala način, da se ne bi oddaljila od njega: sodelovala je s svetim Jožefom v človeški rasti Božjega Sina, tako da mu je izkazovala svojo ljubezen, se učila od njegovega ravnanja in njegovih besed kot prva in najboljša Učiteljeva učenka. Zdaj skrbi za nas – za vsako in za vsakega – z ljubeznijo in pozornostjo, s katero se je posvečala svojemu sinu, kajti Jezus Kristus jo je na križu potrdil v njenem resničnem duhovnem materinstvu nad ženskami in moškimi različnih časov.

[1] Od takrat Marija ni prenehala skrbeti za vse človeštvo, še posebno za tiste svoje otroke, ki so najbolj potrebni pomoči. Zato nas ob začetku novega leta, slovesnosti božjega materinstva naše Gospe, Cerkev vabi k premišljevanju v priprošnji k

Devici in k hvaležnosti za vse njene pozornosti.

Utelešnje Besede – kakor izpovedujemo v Veri, se je uresničilo po delovanju Svetega Duha, s svobodnim in polnim sodelovanjem Device Marije. S to skrivnostjo, ki ima svoj vrhunec v križu in vstajenju, nas je Bog odrešil naših grehov in nam podelil dar božjega otroštva. V preteklih dneh smo brali besede svetega Pavla, velikega Kristusovega in evangelijskega glasnika, naslovljene na Galačane, ki obsegajo zaklad nauka. Apostol piše: »Ko pa je nastopila polnost časa, je Bog poslal svojega Sina, rojenega iz žene, rojenega pod postavo, da bi odkupil tiste, ki so bili pod postavo, da bi mi prejeli posinovljenje.« [2]

V tem Pavlovem letu z naklonjenostjo izluščimo nekaj poglobitnih točk nauka, katerega nam je posredoval Apostol poganov.

»Nahajamo se« – je dejal Papež pred nekaj meseci – »pred velikanom, ne samo po njegovem konkretnem apostolatu, temveč tudi po njegovem izredno globokem in poživljajočem teološkem nauku.« [3] On je bil, skupaj s svetim Janezom, tisti ki nam je največ govoril o svetem Duhu, o njegovem delovanju v Cerkvi in v kristjanih. V teh vrsticah bi se rad dotaknil nekaterih vidikov tega nauka, da bi globlje prodrli v poglobitno pomembnost Tolažnika za intenziven razvoj krščanskega življenja, cilja, h kateremu moramo stremeti.

Branje apostolskih del nam pokaže, kako Sveti Duh od prvega trenutka vodi Cerkev. Njegovo delovanje, kakor se pripoveduje v tej knjigi, se na očiten način kaže v življenju svetega Pavla. Vse, kar naredi Apostol, od njegove spreobrnitve do njegovega mučeništva, je zaznamovano z delovanjem

Tolažnika. Preko milosti ga Gospod izbere in posveti, skupaj z Barnabom, za širjenje krščanstva med pogani; vodi ga med njegovimi apostolskimi potovanji in ga spodbuja k evangelizaciji Evrope; napove mu, da mora pričevati za Kristusa v Jeruzalemu in celo v Rimu [4].

»Skratka, njegova navzočnost in delovanje obvladujeta prav vse.«

Posredovanje Posvečevalca v prvotnem krščanstvu je videti tako očitno, da so knjigo Apostolskih del sčasoma poimenovali *evangelij Svetega Duha*.

Ne dvomimo: veliko bomo pridobili v kontemplativnem duhu, v apostolski učinkovitosti, če ga večkrat kličemo, vsak dan; če ga prosimo, naj nas vodi s svojo milostjo. Do katere meje se potrudiš, da bi dal nadnaravni pomen svojim dejanjem? S kolikšno pobožnostjo ponavljaš Slava očetu, in Sinu, in Svetemu duhu (*Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto*)? Se

spomniš na potrebnost tega, da se izročiš v njegove roke, vsakokrat, ko omeniš njegovo ime?

Vendar se sveti Pavel v svojih pismih »ne omejuje le na oris dinamične in operativne dimenzije tretje Osebe Presvete Trojice, temveč analizira tudi njegovo prisotnost v življenju kristjana.« [6] Jezus Kristus je napovedal, da bosta v dušah tistih, ki bodo sprejeli njegovo besedo in ga ljubili, Oče in On sam postavila svoje bivališče; in dodal je: »To sem vam povedal med tem, ko še ostajam pri vas. Tolažnik pa, Sveti Duh, ki ga bo Oče poslal v mojem imenu, on vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal.« [7] Navdihnjen od Boga Apostol »razmišlja o Duhu, tako da pokaže njegov vpliv ne samo na delovanje kristjana, ampak tudi na njegovo bitje. Pravzaprav pravi, da Božji Duh prebiva v nas (prim. Rim 8, 9; 1 Kor 3, 16) in da "je Bog poslal v

naša srca Duha svojega Sina" (*Gal* 4, 6)«. [8]

Vemo, da vsa Trojica po milosti prebiva v duši pravičnega; toda ta njena prisotnost v moških in ženskah, ki hodijo v božjem prijateljstvu, se na poseben način pripisuje Posvečevalcu. Tradicionalni razlog za to je zelo razumljiv; ker je posvečevanje učinek božje ljubezni, ni nič bolj logično, kot da se to delovanje prisodi Osebi, ki je v naročju Trojice obstoječa ljubezen, Sveti Duh; podobno kakor se Očetu pripisuje stvarjenje in Besedi odrešenje, čeprav je vse božje delovanje v zvezi s svetom neločljivo delovanje vseh treh božjih oseb. Presveta Trojica prodira do najglobjega v našem bitju – ne le, da smo božja stvaritev, temveč nam omogoči, da smo po milosti udeleženi v intimnem božjem življenju, kot otroci Očeta, v Sinu, po Svetem Duhu. [9]

Drugi vatikanski koncil določa:
»Takšna in tolikšna je skrivnost
človeka, skrivnost, ki verujočim sije
iz krščanskega razodetja. Po Kristusu
in v Kristusu je uganka bolečine in
smrti osvetljena, tista uganka, ki nas
zunaj njegovega evangelija pogreza v
potrtost. Kristus je vstal, s svojo
smrtjo je uničil smrt in nam podaril
življenje, da kot sinovi v Sinu
kličemo v Duhu: Aba, oče!« [10]

Dar božjega otroštva se nam kaže kot
največji dar, ki smo ga lahko sprejeli
od Boga. »Naše veliko dostojanstvo je
prav v tem, da smo ne le podoba,
temveč tudi otroci Boga. In to –
komentira sveti oče – je povabilo k
temu, da živimo naše otroštvo, da se
vedno bolj zavedamo, da smo
posinovljenci v veliki božji družini.
Je povabilo k spreminjanju tega
objektivnega daru v subjektivno
realnost, odločilno za naše
razmišljanje, za naše ravnanje, za
naše bitje.« [11]

Kako hvaležni moramo biti svetemu Pavlu, orodju, ki ga je izbral Bog, da bi nam z novim sijajem pokazal to temeljno resnico krščanske vere! V Pismu Galačanom, potem ko je spomnil, da je Beseda postala človek v naročju Device, da bi mi postali božji otroci, dodaja: »Ker pa ste sinovi, je Bog poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki vpije: "Aba, Oče!" Potemtakem nisi več suženj, temveč sin, če pa si sin, si tudi dedič po Bogu.« [12] Na ta način se izpolnjuje, kar poudarja sveti Tomaž Akvinski: »Tako kakor je bil učinek Sinovega poslanstva voditi k Očetu, tako je tudi učinek poslanstva Svetega Duha pripeljati vernike k Sinu.« [13]

Prepoznati ta dar in se ravnati po njem predstavlja, kakor je učil sveti Jožefmarija, »največjo človeško upornost, ki ne dopušča živeti kot žival; ki se ne zadovolji – se ne pomiri – če se ne obrača k Stvarniku

in ga ne pozna.« [14] Zato je dodajal:
»suženjstvo ali božje otroštvo: tukaj
je dilema našega življenja. Ali božji
otroci ali sužnji napuha, čutnosti,
tistega tesnobnega egoizma, s
katerim se, kot je videti, otepajo
tolike duše.« [15]

Bog je hotel, da dejansko in živo
zavedanje božjega otroštva sestavlja
temelj duha Opus Dei; tako je vedno
zagotavljal naš ustanovitelj, ki se je
večkrat spomnil – to je velikokrat
ponovil – prav tistega trenutka, ko je
naš Gospod določil, da se to
zavedanje globoko vtisne v njegovo
dušo. »Ta značilna poteza našega
duha se je rodila z Delom in leta 1913
je dobila svojo obliko: v trenutkih, ki
so bili s človeškega stališča težki, v
katerih pa sem kljub temu imel
gotovost nemogočega – tega, kar
sedaj vidite, da je postalo resničnost
–, sem čutil Gospodovo delovanje, da
je v mojem srcu in na mojih ustnicah
z močjo nečesa nujno potrebnega

vzklik ta nežni klic: *Abba! Pater!*
Kakšno zaupanje, kakšen počitek in
kakšen optimizem vam bo dalo sredi
težav, če se boste čutili otroci Očeta,
ki vse ve in vse zmore.« [16]

Sveti Jožefmarija je vsem priporočal,
naj vsak dan pogosto premišljujemo
to resnico. Spodbujal je k meditaciji
naukov Svetega Pavla: »Sam Duh
pričuje našemu duhu, da smo božji
otroci. In če smo otroci, smo tudi
dediči: dediči pri Bogu, sodediči pa s
Kristusom, če le trpimo z njim, da
bomo z njim tudi poveljani.« [17]

Vedno je čas za poglobitev v božje
otročstvo, toda v teh dneh je še bolj
dosegljivo: dovolj je, da pogledamo
Dete Jezusa, ležečega v zibelki, v
naročju svoje Matere ali Svetega
Jožefa. Naš Bog je postal nemočen
dojenček, brez orožja in obrambe, da
bi mi bili in se zelo globoko čutili
božji otroci, in da bi se približali
Njemu brez kakršnega koli strahu. Če

nam je to kdaj zaradi kakršnega koli razloga težko, se obrnimo na Devico Marijo in svetega Jožefa in ju prosimo, naj nas učita obračati se na Boga z zaupanjem in intimnostjo, kakršno sta mu izkazovala onadva. Prosimo Tolažnika, ki prebiva v duši, naj v naše srce položi ta klic – Abba, Oče! – tako da nam z darom pobožnosti dá v polnosti okušati resničnost našega božjega otroštva.

Benedikt XVI. v svoji katehezi poudarja »drugo tipično značilnost Duha, katero nam pokaže sveti Pavel: njegov odnos do ljubezni. Apostol piše: "Upanje pa ne osramoti, ker je božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan." (Rim 5,5) (...). Duh nas postavi v sam utrip božjega življenja, ki je življenje ljubezni, in nam omogoči, da osebno sodelujemo v odnosih, ki se uresničujejo med Očetom in Sinom. [18]

Dobro preudarimo pomen teh besed. Po zaslugi Tolažnika, ki nas dela božje otroke, smo bili kakor *uvedeni* v večno življenje presvete Trojice. Mi, uboga bitja, ustvarjeni iz prahu zemlje, smo lahko prisotni v utripu Gospodovega Srca. »Duh nas dela podobne Kristusu preko svoje posvečujoče moči. On je resnično kakor oblika Kristusa, našega Odrešenika, in v nas po sebi vtisne podobo Boga.« [19]

Slovesnost Gospodovega razglasenja in praznik Gospodovega krsta nam govorita o tem nenehnem delovanju Svetega Duha: On je vodil svete tri kralje do Betlehema in se očem vidno spustil nad našega Gospoda v Jordanu, s čimer je pokazal, da je Jezus Kristus pričakovani Mesija. Naučimo se odpreti naša srca njegovi posvečujoči milosti. Pogosteje premišljujmo tisto povabilo, ki se je razlegalo, ko je Janez krstil Jezusa: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim

imam veselje.« [20] In v trenutku spremenjenja ponovno vztraja: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje; njega poslušajte!« [21]. Da bi se poglobili v ta dialog, da bi iz Učiteljevih naukov – dejanj in besed – izpeljali učinkovite sklepe, se moramo z izvrstno ubogljivostjo dati voditi delovanju svetega Duha, ki nas bo z večjo celovitostjo pripeljal do odkritja možnosti in potrebnosti posvečevanja vsakdanjega življenja; z zavedanjem, da se morajo vsa naša dejanja povzeti v en sam pogovor z Bogom in govorjenje ljudem o Bogu.

Obletnici rojstva svetega Jožefmarija, 9. januarja, in njegovega krsta, 13. januarja, nam govorita tudi o tej bližini Tolažnika. Prosímo za posredovanje našega Očeta, naj v nas prodre nedeljena zvestoba – kakor tista, katero je sveti Jožefmarija iskal skozi celo svoje življenje –, s katero bomo sprejemali vse navdihe Svetega Duha.

Vem, da bo v vaših mislih tudi to, da se 21. januarja dopolni še ena obletnica prvega krožka svetega Rafaela: v tistih »trije, tri tisoč, tristo tisoč, tri milijone, ...« smo bili mi. Ne izgubimo iz pogleda tega, da če hočemo, Gospod tudi vsako in vsakega od nas usposobi, da smo učinkovito apostolski, če smo »bistveno« evharistični.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. januar 2009.

[1] Prim. *Jn* 19, 25-27.

[2] *Gal* 4, 4-5.

[3] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 15-XI-2006.

[4] Prim. Apostolska dela 13, 2-4; 16, 6-10; 20, 22-23; 23, 11; 27, 24.

[5] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 127.

[6] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 15-XI-2006.

[7] *Jn* 14, 25-26.

[8] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 15-XI-2006.

[9] Prim. Janez pavel II., okrožnica *Dominum et Vivificantem*, 18-V-1986, št. 32 in 52.

[10] II. Vatikanski koncil, Pastoralna konstitucija o cerkvi v sedanjem svetu (*Gaudium et spes*), št. 22.

[11] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 15-XI-2006.

[12] *Gal* 4, 6-7.

[13] Sveti Tomaž Akvinski, *Komentar evangelija po Janezu*, 14, 26.

[14] Sveti Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 38.

[15] Prav tam.

[16] Prim. A. Vázquez de Prada.
Ustanovitelj Opus Dei (El Fundador del Opus Dei), Vol I, str. 389-390.

[17] *Rim* 8, 16-17.

[18] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 15-XI-2006.

[19] Sveti Ciril Aleksandrijski,
Velikonočna pridiga.

[20] *Mt* 3, 17.

[21] *Mt* 17, 5.